

เพ็ญบาย

บทที่ 42

แก้วนมฤกวางลงตรงหน้า บุษราคัมมองจนเธอเต็มหมด แล้วฉัตรแก้วก็นอนหลับสบายอยู่บนเตียงของพิชुरย์

สาวใหญ่ส่งฉัตรแก้วกลับบ้านในตอนสาย เธอวิ่งไปยังห้องของคุณกัญญา ภาพที่ซซชัยกำลังคุกเข่าเกาะรถเข็น มีคุณสมัยและนิตยา ยืนทำสีหน้าไม่สบายใจมองอยู่ใกล้ๆ ทำให้ฉัตรแก้ววูบขึ้นด้วยความระแวง

‘พี่ชาย’ หันมา สีหน้าจริงจังทำให้เธอยิ่งกลางแฉง

“พี่ซซช ทำอะไรคะ”

ซซชัยลุกขึ้นยืน สีหน้าเจื่อนคล้ายคนกระทำความผิด

“เปล่า”

ฉัตรแก้วเข้ามาเกาะรถเข็น ร่างเล็ก ๆ คุ่มงอสีหน้าสับสน เธอจับแขนถามด้วยความวิตกกังวล

“แม่... เป็นอะไรไปคะ”

คำตอบเป็นเสียงครวญครางขาดๆ หายๆ น้ำตาซึมเป็นทาง

“แม่ร้องไห้ทำไม” หญิงสาวถามอย่างร้อนรน ดวงตาที่ตัวตมมองพี่ชายขุ่นเคือง “พี่ซซชว่าอะไรแม่แก้ว”

“เปล่านะ”

เธอขุ่นข้องจนพรังพรูออกมา

“พี่ซซชจะเอาอย่างไรอีก อัศจรรย์ไปทั้งคนแล้วยังไม่พอใจหรือยัง”

“พี่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกาตายของอัษฎางค์” ซซชัยเถียงทันควัน

“พี่ซซชจะเกี่ยวหรือไม่เกี่ยว แก้วไม่รู้หรอก แต่ถึงอย่างไรอัชก็ตายเพราะแผนการของพี่ซซชที่เอาผู้หญิงคนนั้นเข้ามาหลอกล่อนั้นแหละ”

“แผนการอะไร....” เสียงถามคับข้องใจอย่างยิ่ง

“ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้น แก้วคงจะไม่โกรธกับอัช อัชคงจะไม่กินเหล้าจนไม่มีสติ แล้วก็เกิดเรื่องขึ้นแบบนั้น”

พอเข้าใจข้อกล่าวหา ชายหนุ่มก็ฉุนเฉียวขึ้นมาบ้าง

“อ้อ กลายเป็นว่าฉันต้องรับผิดชอบกาตายของอัษฎางค์นี่ซี”

ฉัตรแก้วตุลลุกขึ้นยืน “พี่ซซชไม่ต้องรับผิดชอบหรือ พี่ซซชไม่เคยรับผิดชอบอะไรอยู่แล้ว ไม่ว่าเรื่องอะไรๆ ทั้งนั้น”

“นี่....” น้ำเสียงตำหนิขุ่นเคืองทำให้ชายหนุ่มฉุนเฉียว

“มันจะมากเกินไปหน่อยแล้วนะ เธอเป็นน้องฉันนะ ฉัตรแก้ว”

“พี่ซซชไม่ต้องมาบอก แก้วรู้ว่าแก้วเป็นน้อง และก็เพราะว่า แก้วยังเห็นพี่ซซชเป็นพี่นะซี ถึงได้ทนเจียบอยู่จนเดี๋ยวนี้ ถ้าแก้วไม่คิดอย่างนั้น ป่านนี้ตำรวจก็มากันเต็มบ้านแล้ว... รู้ไว้ด้วยเถอะว่านอกจากเรื่องอัชแล้ว คนอื่นๆ ถ้าพูดกันยังงี้บ้างที่พี่นะหายไป....”

“อะไรนะ...” สีหน้าของพี่ชายทำให้หญิงสาวชะงักไปเหมือนกัน อดเสียใจไม่ได้ที่พรั่งพรูคำกล่าวหาออกมา

น้ำเสียงของซซชัยสะท้อนอย่างโกรธเกรี้ยว “แปลว่าฉันตกเป็น ผู้ต้องสงสัยเรื่องที่พี่นะหายไปด้วยอย่างนั้นหรือ”

เธอหันหน้าหนี น้ำตาไหลเป็นทาง

“ใครเป็นคนพูด” น้ำเสียงถามขู่เข็น

ไม่มีคำตอบ ดังนั้นชายหนุ่มจึงพูดต่อไปด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

“บุษราคัมใช้ไหม ไว้ใจกันขนาดไปนอนค้างด้วยแล้วนี่ แล้วใครอีก ยุทธนา หลานชายคนดีของนำพรธณนายศของเธอละซี...

...เฮอะ พวกมือถือสาปากถือศีล รู้ไว้เถอะว่าครอบครัวทนาย ก็ไม่ชื่อนักหรือก ปิดนั้นเม้มนี่กลัวเราจะรู้มากไป เธอก็หุบเข้าไว้ก็แล้วกัน ไม่รู้จักมองให้ตีว่าใครถูกใครผิด”

“ซซชคะ” นิตยาเตือน “ค่อยๆ พูดกันดีกว่าอย่าเอาแต่อารมณ์เลย ประเดี๋ยวจะเลยเถิดกันไปใหญ่”

ซซชัยยังพรั่งพรูอารมณ์โกรธใส่น้องสาว “เธอยังไม่รู้เรื่องอะไรหลายอย่าง จะพูดให้ฟังก็ไม่ยอมฟัง อยากงอก็ตามใจ...”

นิตยาดึงแขนสามี “ซซช...ไว้อารมณ์ดีแล้วค่อยพูดกันเถอะ”

ในสีหน้าขุ่นขี้ ทำทีฮึดฮัดขัดใจ ร่างสูงใหญ่เดินตามภรรยา ออกไปจากห้อง ฉัตรแก้วทรุดตัวลงนั่งข้างมารดา ปาดน้ำตาพลาถถามอย่างกังวลใจ

“แม่ร้องให้ทำไมคะ พี่ชัชวาระไรแม่”

คุณกัญญาขยับน้ำตาไหล ไบหน้าบอกความรู้สึกกระทบกระเทือน เสียงที่ลอดจากริมฝีปากเป็นเสียงครวญครางที่ไม่อาจฟังเป็นคำพูด

“ไม่เป็นไรคะ แม่ ไม่เป็นไร...” เธอกอดปโลบมารดา

“ไม่มีใครทำอะไรแม่ได้หรอกนะคะ อย่างกลัวไปเลยนะคะแม่”

คุณสมัยกระซิบว่า “คุณแก้วคะ คุณผู้หญิงไม่ได้กลัวคุณชัชหรอกคะ แต่ว่าเธอคิดไม่ออกแล้วคุณชัชก็เคี้ยวเข็ญจะเอาคำตอบให้ได้ว่าที่รถตกเขานะ เป็นอุบัติเหตุจริงหรือเปล่า”

หญิงสาวฟังแล้วก็ต้องแปลกใจ “หรือคะ เอ... เรื่องผ่านไปตั้งนานแล้ว พี่ชัชจะรื้อฟื้นทำไมอีก”

“คุณชัชมาถามฉันว่าที่เราขึ้นเหนือไปบ้านคุณป๋องกันนั้น ตอนขับรถขึ้นภูเขาคุณกัญญามีทำที่อะไรบ้าง พอฉันบอกว่าคุณกัญญา ร้องให้ คุณชัชก็เลยเคี้ยวเข็ญถามคุณผู้หญิงจนคุณแก้วกลับมาที่นี่แหละคะ”

คนฟังขมวดคิ้ว “แปลกคน คำจะเอาอะไรของเค้ากันนะ”

คุณกัญญาขยับน้ำตาไหล ฉัตรแก้วมองอย่างกลัดกลุ้ม

“แม่ขา คิดไม่ออกก็ไม่ต้องคิดหรอกคะ ไม่ต้องไปสนใจพี่ชัช”

เธอกอดปโลบพลาบปาดเช็ดน้ำตาให้.....

หญิงสาวปิดห้องเก็บของอยู่คนเดียว พอเปิดประตู ร่างสูงหนา ทึบไบหน้าเคร่งขรึมก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า

“คุณแก้ว” ชายหนุ่มเรียกขรึมๆ “ฟังพี่พูดหน่อยได้ไหม”

น้ำตารื้นขึ้นมากลอลตาด้วยความขุ่นเคือง ผู้หญิงสองคนนั้น จับจองห้องนอนของชนะชนโดยที่เธอไม่อาจคัดค้าน คนหนึ่งเป็นคู่รักของเขา และอีกคนหนึ่งเข้ามาเกี่ยวข้องกับอัมภางค์ด้วยแผนการล้าลึก

เสียงแรงที่เธอรักและไวใจเขามาตลอด...

“อย่าดีกว่าคะ ถึงพี่ป๋องจะพูดอะไรก็ไม่มีประโยชน์หรอก ในเมื่อพี่ป๋องไม่เคยพูดความจริงกับแก้วอยู่แล้ว”

“ฟังพี่ก่อนสิครับคุณแก้ว”

หญิงสาวถอยหลัง น้ำเสียงสั้นตัดรอน “แก้วไม่ยอมฟัง”

“ถ้าคุณแก้วไม่ยอมฟังแล้วเมื่อไหร่จะเข้าใจกันได้”

ร่างสูงขยับเข้ามาและร่างเล็กก็ถอยหนีไปในระยะที่เท่ากันทันที กลัวว่าถ้าอยู่ใกล้เขานานอีกนิด เธอจะปล่อยตัวปล่อยใจให้เผลอเข้าหา อ้อมอกที่คล้ายมีมนต์สะกดซึ่งเธอโหยหา อ้อมอกของคนที่ไม่ได้ความจริงใจ

เขาเป็นคู่รักของรสริน แต่ก็ปล่อยให้รสรินไปกับเสกสิทธิ์ ตัวเขาเองเข้ามาใกล้ชิดเอาใจเธอ ส่วนน้องสาวของรสรินไปหลอกล่ออัมภางค์แล้วถ่ายรูปส่งมาให้เธอ... โอ... ช่างยอกย้อนสกปรกอะไรเช่นนี้

น้ำเสียงเธอร้าวรานน้ำตากลลอลตา

“แก้วจะเข้าใจยังไงก็ช่างเถอะ ยังไงๆ แก้วก็เฝ้าจนตามไม่ทันพวกพี่ป๋องอยู่แล้ว พี่ป๋องไม่ต้องมาเกี่ยวข้องกับแก้วอีก แก้วจะไปจากที่นี่และจะไม่สนใจอะไรที่นี่อีกต่อไป”

“คุณแก้ว... คนที่พารุ่นนภาไปยุ่งเกี่ยวกับอัมภางค์ไม่ใช่พี่หรือว่าพี่ชัชนะครับ เราเองก็เพิ่งรู้ตอนที่เห็นรูปเหมือนกัน พอเห็นรูปพี่ก็บินไปภูเกิด ไปถามรุ่นนภาว่าเขารู้จักกับอัมภางค์ได้ยังไง”

สีหน้าของเธอเจือเยาะหยัน

“แล้วผู้หญิงคนนั้นตอบว่ายังไงคะ”

“เขาบอกว่ามีคนจ้างให้ทำ”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่มีคนจ้าง เขาจะพาตัวเข้ามาหาอัมทำไม ผู้ชายออกเยอะเยอะ อัมไม่ใช่เศรษฐี ยังเรียนหนังสืออยู่แท้ๆ”

ชายหนุ่มถอนใจ “พี่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้นะคุณแก้ว”

“แล้วใครจะทำทำไมละคะ พี่ยุทหรือ หรือว่าใคร”

น้ำเสียงถามเย้ยหยัน ปิดบังความเจ็บปวดไว้อย่างเต็มที่ ภายใต้อสีหน้าไว้ตัวแปลกแยก ปรกกายตาเธอสะท้อนความเจ็บปวดร้าวราน

สีหน้าปองพลเจ็บปวดเช่นกัน

“คุณแก้วไม่เชื่อพีไซ้ใหม่”

“พีไซ้ป่องน่าจะรู้ว่าทำไม” คำพูดถูกผลัดดันด้วยอารมณ์แค้นเคือง
ประกายน้ำตาแวบก่อนจะวิ่งผ่านแก้ม “เท่าที่แก้วเชื่อพีไซ้ป่องมาแต่ต้น
แก้วก็โง่ที่สุดอยู่แล้ว... พอแล้ว... แก้วจะไม่ฟังพีไซ้ป่องอีก...”

ร่างสูงขยับจะก้าวเข้าหา แต่ก็ต้องชะงักเพราะแววตากระด้าง
ในท่าที่ต่อต้านของอีกฝ่าย

“อย่าทำอย่างนี้เลยนะ คุณแก้ว พีไซ้ป่อง”

เสียงอ่อนวิงวอนทำให้หยาดน้ำตาวิ่งตามกันลงมา ทว่าสีหน้า
กลับกร้าวกระด้างไร้ไมตรี “อย่าทำอะไรคะ”

“อย่าทำเหมือนคุณแก้วเกลียดพีไซ้ขนาดนั้น”

“แก้วเกลียดพีไซ้ป่อง คนหลอกหลวง โทหก” เธอขึ้นเสียง น้ำตา
ร่วงพราว “พีไซ้ป่องใจร้ายใจดำ อ้ามहितที่สุดตั้งแต่แก้วเคยพบมา”

ชายหนุ่มนิ่งมองก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมร้ายราน

“ที่คุณแก้วโกรธพีไซ้ถึงขนาดนี้ เป็นเพราะวารสรินเข้าไปยุ่งกับ
คุณเสก และรุ่งนภาไปเกี่ยวข้องกับอัฐางค์พีไซ้ใหม่...”

พอเข้าใจเธอก็นิ่งอึ้งจ้องมองเขา

“พีไซ้ป่องคิดว่าแก้วพาลโกรธเพราะหึงสองคนนั้นอย่างนั้นหรือ”

“จริงหรือเปล่าล่ะครับ”

ฉัตรแก้วซึ่งซึ้งผู้หญิงสองคนนั้น แต่ว่ามันช่างไม่ยุติธรรมเลย
ที่ชายหนุ่มกำลังกล่าวหาเธอว่าเธอเป็นคนหลายใจ

“พีไซ้ป่องคิดว่าแก้วเป็นคนยังไง...!” เธอกระซอกเสียง

ร่างสูงยื่นมองอย่างเคร่งขรึมอึดอั้น ครั้นเห็นว่าเปล่าประโยชน์
ที่จะพยายามทำความเข้าใจกันในเวลานี้ ชายหนุ่มก็จำต้องถอยกลับ

ฉัตรแก้วอยากจะวิ่งตามไปจับตัวเขาเขย่าเพื่อที่เอาความจริงใจ
ออกมาให้ได้ แต่ที่เธอทำก็คือปิดประตูห้อง หันกลับมาสู่ความ
ว่างเปล่าแล้วก็ร้องไห้.....

“..เขาหาว่าแก้วพาลโกรธเพราะรสนกับรุ่งนภา...”

เสียงอ่อนคร่ำคราญ ลงท้ายก็เค็ร็อนแหบพร่า ชายหญิง
ที่นั่งอยู่ด้วยมองหน้ากัน บุษราคัมไม่แปลกใจที่เห็นความหม่นมัว
ในใบหน้าของยูทรนา

เธอลูบหลังปลอบโยนหญิงสาว “น้องแก้วต้องตัดคุณป่องให้
ขาดนะคะ เขาไม่มีความจริงใจเลย เท่าที่น้องแก้วอยู่รอดปลอดภัย
มาจนปานนี้ก็นับว่าบุญหนักหนาแล้ว อย่าใจอ่อนอีกเลยนะคะ”

“ตอนนี้แก้วรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร ไม่ยอมกลับไปโง่อย่างเดิม
แล้วค่ะ พีไซ้”

ปากพูด แต่นัยน์ตาโศกเชื่องซึม ยูทรนาพูดว่า

“น้ำพรรณกำลังให้คนทำความสะอาดบ้านที่หลักสี่ พรุ่งนี้ย้าย
ออกมาเลยก็ได้ ถึงจะเก็บของไม่เสร็จก็ค่อยๆ กลับไปเก็บที่หลัง”

“ถ้าบ้านเรียบร้อย พาแม่ออกมาก่อนก็ได้ค่ะ แก้วไม่สบายใจ
ที่ทิ้งแม่ไว้ ไม่รู้ว่าพีไซ้จะไปเคี้ยวเข็น ถามนั้นถามนี้อีกเมื่อไหร่”

“เอ๊ะ คุณซัชมายุ่งอะไรกับนายหญิงคะ”

“เขาคาดคั้นเข้าซี้อถามเรื่องอุบัติเหตุจนแม่ร้องไห้เลยคะ”

“เขาคิดยังไงของเขากันนะ เรื่องผ่านไปตั้งนานแล้ว หรือ
คิดว่าความจำของคุณป้าจะดีขึ้นแล้วจำอะไรๆ ได้” ยูทรนาพูดอย่าง
แปลกใจ “แต่ทำไมเขาถึงคิดว่ามันไม่ใช่อุบัติเหตุล่ะ พีไซ้ซงสัย
อะไรกัน”

“นั่นนะซีคะ แก้วก็ไม่เข้าใจ”

“แล้วนายหญิงตอบว่ายังไงคะ” บุษราคัมถาม น้ำเสียงอ่อน
ไม่คล้องกับประกายตาแวววาว

“แม่จะตอบได้ยังไงล่ะคะ ขนาดนี้ก็ยังนึกไม่ออกได้แต่ร้องไห้
อย่างเดียว”

“หลังๆ นี้คุณป้ากับพีไซ้เข้ากันได้ดีไม่ใช่หรือแก้ว คุณป้าแสดง
อาการอะไรกับพีไซ้บ้างหรือเปล่า”

“ไม่เลยคะ แรกๆ ก็เกร็งๆ บ้าง แต่หลังๆ แม่ก็ยอมรับ บางที
พีไซ้มาช่วยยกรถเข็น ช่วยอุ้ม แม่ก็เฉยๆ ไม่เคยอารมณ์เสียใส่เลย”

“หรือคุณป้าจะจำไม่ได้ว่าพีไซ้เป็นใคร”

“แต่แก้วว่าจำได้” เธอยืนยัน

“แล้วไม่ขุนเคื่องอะไรเลยหรือ” ชายหนุ่มถาม

“ไม่เลยคะ เวลาพี่ชัชมาบ้านเบียดอยู่ใกล้ๆ ทำนั่นทำนี่ให้แม่ น้ำตาไหลเลย”

อีกสองคนนั่งเงยหน้าเหมือนมีเรื่องครุ่นคิดในใจ

“น่าเสียดายที่พี่นะไม่ได้อยู่กับแม่นานอีกสักนิด ไม่อย่างนั้นแม่ก็คงจะยอมรับพี่นะเหมือนๆ กับที่ยอมรับพี่ชัช”

ดวงตาอีกสองคู่วาบขึ้นด้วยความคิดเห็นที่แตกต่าง

บุษราคัมพูดว่า “ตอนก่อนจะเกิดอุบัติเหตุ คุณชนะชนมีปัญหาคัดแย้งกับนายหญิง นายหญิงอาจจะฝังใจอยู่ตรงนั้น พอมาตอนนี่ที่เธอทำใจได้ก็กลับไม่มีโอกาส... คุณชัชโชคดีกว่าที่ได้มาใกล้ชิดญาติดีกัน”

ชายหนุ่มนั่ง สาวใหญ่ชำเลืองมองก็เห็นแต่สีหน้าที่ครุ่นคิด

บุษราคัมพาฉัตรแก้วกลับมาบ้านน้อยที่อยู่ในรอบรั้วสูงทึบห่างไกลจากอาณาเขตของบ้านหลังอื่นๆ นำแปลกที่ในวันนั้นฉัตรแก้วรู้สึกไม่สบายใจกับภาพของบ้านที่มีตมตมเบื้องหลังประตูใหญ่ที่เปิดออกช้าๆ โดยเครื่องบังคับไร้สายข้างในรถ แสงไฟสลัวถูกเปิดทิ้งไว้เป็นบางจุด เจ้าสุนัขใหญ่ที่วิ่งออกมาคอยรับทำให้เธอรู้สึกหวาดหวั่น

หญิงสาวไม่รู้เหมือนกันว่าเหตุไรจึงรู้สึกวูบขึ้นมาว่าเธอคล้ายเป็นชเลยอยู่ในบ้านน้อยหลังนี้ พอเข้าบ้านปิดประตู เจ้าเขี้ยวใหญ่ก็ถูกปล่อยให้วิ่งไปทั่ว ได้ยินเสียงหายใจพืดพาดสลับเสียงคำรามดังผ่านหน้าต่างเข้ามา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาตึกคืนที่เงยหงัด

คืนนั้นก็เช่นกัน หญิงสาวรู้สึกว่ถูกรบกวนจากเสียงหายใจและขู่คำรามของเจ้าสุนัข ร่างสมส่วนในชุดนอนผ้าตัวนสีเหลืองขมื่นสด พลิกแล้วพลิกอีก กระสับกระส่ายอยู่บนเตียงที่เย็นเยียบ

ภาพของคนที่เธอบอกตัวเองให้เกลียดชังกลับมาฉายชัดอยู่ในความนึกคิด อนิจจา เธอหลงรักเขามาเนานเท่าไรแล้ว ตั้งแต่เมื่อรู้จักกันในยามเด็ก ครั้นเขาพาตัวเองกลับมาอีกครั้งหลังจากหลายปีที่ไม่ได้พบเห็นกัน เธอก็ฝังใจเฝ้าแต่นึกถึง...

ไม่นานมานี้เอง เธอโจนสู่ห้วงรักที่อำแขนโอบรับ ชุกชบอ้อมอกที่ไฝผ่นโหยหาราวมันเป็นที่พำนักอันปลอดภัย กลับกลายเป็นว่าเธอถูกโอบล้อมด้วยภยันตรายที่น่าพรัน ในบัดนี้หญิงสาวได้แต่รู้สึก ถึงความอ้างว้างและเจ็บปวด พวกเขาล้วนแต่หลอกลวง...

หญิงสาวพลิกตัวลุกขึ้นกรีดน้ำตา นั่งซึมอยู่ในความมืด แก้วนมที่บุษราคัมนำมาวางให้พร่องลงไปเพียงเล็กน้อย หญิงสาวเอื้อมมือไปหยิบ แต่พอจะจรดขอบแก้วกับริมฝีปาก แผลงเล็กๆ หลายตัวที่ลงไปนอนลอยอยู่ทำให้เธอชะงัก เธอลุกไปเทนมที่เหลือลงอ่างล้างหน้าก่อนจะถือแก้วเปล่ากลับมาวางที่เดิม

เธอหลับ เมื่อบุษราคัมเดินเข้ามาดูแล้วหยิบแก้วเปล่าออกไป

แต่แล้วฉัตรแก้วก็ต้องตื่นขึ้นอีกครั้งเพราะได้ยินเสียงคำรามของเจ้าสุนัข มีเสียงปรามห้าวสั้นๆ ดังแว่ว แล้วเจ้ายามเขี้ยวขวาก็เงย พอไม่มีความเคลื่อนไหวอื่นตามมา เธอก็เคลิ้มจะหลับ.....

แต่แล้วเสียงพูดจากันที่ดังแว่วจากห้องนอนของบุษราคัมทำให้เธอตาสว่าง พิศุรย์หรือ เขาจะรู้หรือเปล่าว่าเธอกำลังใช้ห้องนอนของเขาอยู่ เธอรู้สึกเป็นกังวล ขยับลุกขึ้นนั่ง ได้ยินเสียงแปลกๆ ทำให้อดแปลกใจไม่ได้

เธอลุกขึ้นเดินมาฟังใกล้ๆ หรือว่ามีคนร้ายย่องเข้ามาขโมยของเสียงแปลกๆ ทำให้ต้องแนบหูลงที่กำแพงห้อง

เสียงกระซิบกระซาบ ไม่ใช่แค่พูดคุย แต่เจือถกเถียง กิ่งๆ ต่อสู้ และกิ่งๆ ยินยอม

ในที่สุดของอาการเหล่านั้น ก็คล้ายๆ กับจะมีเสียงหอบหายใจระคนครวญครางของชายและหญิงสลับกันหลายครั้งหลายหน

ฉัตรแก้วรู้สึกซาไปทั้งร่าง.....